

Sygn. akt I UK 528/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania Z. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 1414/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie z odwołania Z.P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie w przedmiocie prawa do emerytury, oddalił apelację ubezpieczonego.

Ubezpieczony zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W ocenie odwołującego się Sąd drugiej instancji na podstawie prawidłowo zgromadzonego materiału dowodowego wysnuł błędny wniosek, że ubezpieczony nie był pracownikiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Podniósł ponadto, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., przez oparcie uzasadnienia zaskarżonego wyroku także o domniemanie, że brak zapisu w świadectwie pracy ubezpieczonego o skreśleniu z listy członków

spółdzielni jest być może efektem pomyłki. Sąd nie zbadał też, czy skoro ubezpieczony miał być członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej, to wniósł wkład do spółdzielni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w

przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi sprowadza się bowiem w zasadzie do podważania oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Wywody skarżącego stanowią w istocie polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. W tym zakresie podnoszone w uzasadnieniu wniosku zarzuty oderwane są od dokonanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych w sprawie, które byłyby zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej. Ponadto wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Apelacyjny starannie uzasadnił, opierając się na ocenie przeprowadzonych w sprawie dowodów, że ubezpieczony był członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej, wskazując jednocześnie, że brak jest przekonujących argumentów dla przyjęcia stanowiska przeciwnego. Wskazane przez ubezpieczonego naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną w tych wyjątkowych wypadkach, gdy uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej (wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2014 r., I UK 139/14, LEX nr 1621322). Sytuacja taka nie ma miejsca w sprawie. Powołane przez skarżącego stwierdzenie Sądu drugiej instancji dotyczące świadectwa pracy odwołującego się miało jak wskazał na to sam Sąd odwoławczy jedynie charakter marginalny i nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.